Áradás

Üldögéltünk a Nagy-Morzsázó-hegy tetején, és hallgattuk, mi van a fejünkben. Szép ôszi idô volt ott a magasban, a szél üresen szaladgált az aznap különösen átlátszó levegôben.

Aztán jött a hír, hogy árad a folyó. Elrúgtuk magunkat a sziklakolonctól, és levitorláztunk a folyópartra. Kiszáradt ágcsonkra telepedtünk, onnan lestük, ahogy hatalmasan, szürkén, hangtalanul hömpölyög a folyó. Balról, a hegyek közül jött; jobbra, egy kanyarral, vad erdôk között tûnt el. Szemközt, a túloldali lapályon egészen a látóhatárig nagy, szürke pocsolyák csillogtak. Nehéz vízszag terjengett körülöttünk, biztosan a víztôl.

Tollászkodtunk, bámészkodtunk, s amíg a kávénkat kavargattuk, hozott egyetmást a folyó. Elôször is, jött egy vastag, bütykös fatuskó. Kerengett, meg-megbukott a fôsodorban, futólag sirályok telepedtek rá. Követtük tekintetünkkel — jobb nem jutott eszünkbe —, amíg el nem tûnt a kanyarban. Alighogy felocsúdtunk, jött mindjárt két ólajtó, laposan, simán, ellenállhatatlanul úsztak lefelé. Követte ôket három fegyver, sodródva, keringve, hol itt, hol ott felbukkanva. Aztán jódarabig semmi, kezdtünk is elálmosodni, de hirtelen megint megélénkültek a dolgok: négy zenemûvet pillantottunk meg, ahogy lassan, méltóságteljesen egyre közelebb lebegtek. Néha a szél beléjük kapott, forgatta a partitúra-oldalakat, ha még egy kicsit közelebb sodródnak, talán le is olvashattunk volna pár sort. Sajnos, hamar túljutottak rajtunk, így csak találgatni tudtuk, miféle szép zene szólhat belôlük. Ismét balra kaptuk a tekintetünket, éppen idôben, mert öt kérdést pillantottunk meg, remegve, hajladozva, bizonytalan egyensúlyban. Ahogy jöttek, úgy el is mentek.

Itt megállítottuk az idôt — nem akartunk semmit se mulasztani, amíg elmegyünk uzsonnázni.

Késô délutánra járt, mikor visszatelepedtünk az ágcsonkra, folytatni a szemlélôdést. Fel is bukkant kisvártatva hat elsô hely. Volt, amelyikre emlékeztünk, egy-kettô viszont már alig tûnt ismerôsnek. Pedig mind elsô hely volt. Szorosan utánuk jött hét szerencse. Egyik formásabb, mint a másik, egész kiválóak, sôt, mulatságosak is akadtak köztük. Egy darabig ezután üres maradt a sodorvonal, lassan fogyadozni kezdtek a fények is, de egyszer csak a beálló szürkületben felragyogott a vízen nyolc alkonyat. Gyönyörû aranyszínben, kékben, lilában pompáztak, az elsô ragyogott a legvilágosabban, a többi egyre mélyebben, az utolsó már olyan mély volt, majdnem beleszédültünk. Ahogy eltûntek, csend lett, és halkan, libasorban elénk ereszkedett kilenc szomorúság. Barnán és áttetszôen, a háttértôl alig elütve. Súlytalanul, diszkréten elvonultak. Sokáig semmi se jött, a fény csaknem teljesen elfogyott. Tanácstalanok voltunk. Ekkor mély harangszó kondult meg, és elôúszott tíz barátság. Hosszan, nyugodtan vonultak elôttünk, aztán eltûntek a kanyaron túl.

Mit tehettünk egyebet, a beálló sötétségben a vízbe ereszkedtünk, és utánuk csorogtunk.